

Thaiföldről Békéscsabára

UTAZÁS Tizenkét diákot láttak vendégül az evangélikus gimnáziumban

Messzi földről, kilencezer kilométerről érkezett látogatókat láttak vendégül a Békéscsabai Evangélikus Gimnázium diákjai és tanárai az elmúlt két hétben. A tizenkét thai tanuló és a négy kísérőtanár remekül érezte magát a megyeszékhelyen.

Molnár Pál Márton

– Hihetetlennek tűnő a történet. Nyolc esztendővel ezelőtt egy thai diáklány tanult egy évig az iskolánkban, akit Békéscsabán a Zahorán család látott vendégül. Ez a kapcsolat fejlődött odáig, köszönhetően többek között Zahoránné Érsek Gabriellának, hogy thai vendégek érkezhettek hozzánk – tudtuk meg Kolarovszki Zoltán igazgatótól. Elmondta, tavaly az amnatcharoeni középiskola öt tanára és egy diákja már járt az intézményben, idén pedig utóbbiakból tizenkettő és négy kísérő töltött el két hetet náluk.

– Szeretnénk felfedezni a két kultúra és nyelv közötti különbségeket és persze a hasonlóságokat is. Emellett érdekel bennünket az iskola művészeti

■ **Annop Chantasom: A magyarok nagyon keményen és nagyon sokat dolgoznak.**

képzése – beszélt lapunknak az együttműködésről Annop Chantasom, a thai középiskola igazgatóhelyettese. Hozzátette, az elmúlt két hétben rengeteg programon vettek részt, így testközelből tapasztalhatták meg a magyarok vendégszeretetét.

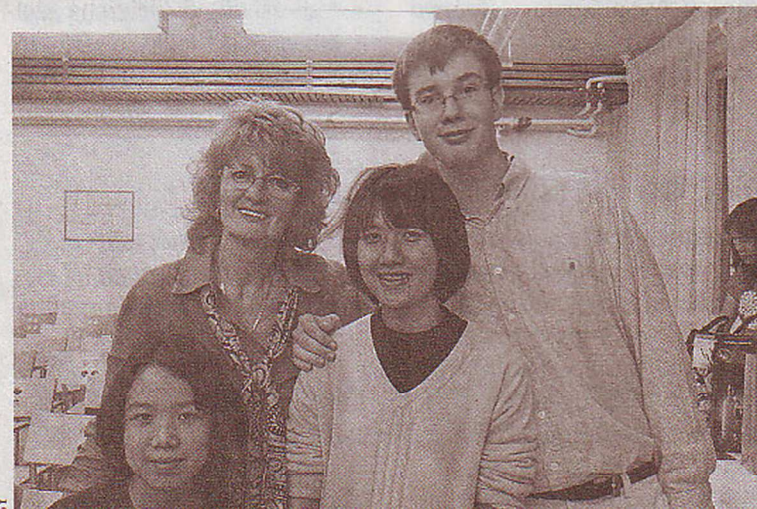
– A magyarok nagyon keményen és nagyon sokat dolgoznak – utalt diplomatikusan a két kultúra közötti legszembetűnőbb különbségre Annop Chantasom. Hozzátette, furcsa volt például számukra az is, hogy Békéscsabán reggelente nincs forgalmi dugó és az utcélok közötti távolságok is rövidebbek. A magyar konyháról megosztott a thai küldöttség véleménye. Kolarovszki Zoltán szerint ez annak is kö-

Kolarovszki Zoltán (balról) az iskolai kiállítást mutatja a vendégeknek.

A vendégek Ópusztaszeren is jártak, Namnak jól áll az ősmagyar fejfedő.

És, hogy mit gondolnak a thai diákokról a vendéglátók? Zeidler Ottó, a gimnázium művészeti tagozatának tizedikese két héten át látta vendégül messzi földről érkezett tanulótársát.

– Nam érkezése előtt már váltottunk néhány levelet és fotót is küldtünk egymásnak – mesélte lapunknak a gimnazista fiú. Mint mondta, ez az ismerkedés felületes volt, így amikor Nam megérkezett, kicsit esetlenül kezdődött a kapcsolatfelvétel. Vendégük eleinte félénk, és a húszórás utazás miatt nagyon fáradt volt. Aztán később oldódott a hangulat. A két nép gyermekei között az összekötő nyelv mindvégig az angol volt, de például Nam komoly készséget mutatott a magyar megtanulására is.

– A thai küldöttség tagjait, tanárokat és diákokat, áthatotta valamiféle örök vidámság. Finoman, alkalmazkodóan, udva-

■ **Finoman, alkalmazkodóan, udvariasan és tartózkodva, ez lehetne a mottójuk.**

riasan és tartózkodva, ez lehetne a mottójuk. Nem kapkodtak, rohantak, idegesnek sem láttuk őket soha – beszélt a két hét során tapasztaltokról Zeidler Ottó. Vendégük, Nam szerencsés helyzetben volt, hiszen Ottó édesanyja „tájul” is remekül főz.

– A mi diákunk jól megbírátkozott a hazai ízekkel, bár a magyar étkezési szokásokkal inkább csak az iskolai menzán, és más éttermekben ismerkedett. A kontinentális reggeli azért nem lett a kedvence, mert ők reggelire is „ebédet” esznek.

Vendéglátóként a Zeidler család más formában is igyekezett emlékezetesebbé tenni a fogadtatást és a vendéglátást.

– Szobáját keleti hangulatúra varázsoltuk, gyönyörű thai képekkel, szobrokkal, lámpákkal, terítőkkal díszítettük a helyiséget, hogy minél kellemesebben érezhesse magát. A thaiföldi emberek jelentős része a turizmusból él, segítőkészek, előzékenyek a külföldiekkel, országuk turisztaparadicsom. Úgy gondoltam,